

Den skjulte historie om vers fyrre – nummer tolv

Tallet tolv

Jeff Pippenger

2026-05-23

Det hævdes almindeligvis, at hvis fem personer så den samme bilulykke, ville de fem vidner fremføre fem forskellige versioner af det samme havari; skønt disse vidner i dag, i den tidsperiode hvor Helligånden bliver taget bort fra menneskeheden, uden tvivl ville omfatte dem, der ville opdigte og lyve om, hvad de så, for at opretholde deres personlige verdensanskuelse, mens de mente, at de handlede dydigt derved. I den skjulte historie findes der adskillige forskellige linjer af profetisk sandhed, som repræsenterer forskellige vidner til de samme begivenheder. Hos Guds Ord findes der ingen falskhed, skønt der ofte forekommer mangelfuld menneskelig fortolkning af disse begivenheder, men de bibelske vidner om denne historie, ret inddelte, stemmer alle overens med hinanden.

Peter er et symbol på de hundrede og fireogfyrre tusind i denne historie, og hans vidnesbyrd repræsenterer en fremadskridende historie fra skuffelsen den 18. juli 2020 til vækkelsen den 31. december 2023, dernæst som en, der er involveret i den første prøve af det ydre syn, derpå den anden prøve af det indre syn, som skal efterfølges af lakmusprøven med Nashvilles ildkugler, indtil banneret løftes op for hedningerne.

Donald Trump befinder sig i denne skjulte historie som den, der ophidser alle globalisterne, bestående af verdens globalister, det Demokratiske parti og RINO'erne i det Republikanske parti. Han opfylder de profetiske kendetegn, der er forbundet med dyrets billede, idet han genopstår fra politisk død som den ottende, der er af de syv. Han er til stede gennem hele den skjulte historie, bestemt til at regere, når „aktivt despoti“ først håndhæves over for Amerikas Forenede Stater og derefter verden. Frafalden protestantisme, som Trumps modstykke i jorddyrets to horn, er dér i makkabæernes historie. Dragemagtens forskellige manifestationer i De Forenede Nationer og Rusland vidner i historien. Pavemagten, som dit folks røvere, er dér for at knytte det hele sammen og stadfæste synet.

Peter er dig, kære læser. Peter er en kandidat til at være blandt bannerbærerne for de hundrede og fireogfyrre tusinde. Peter står i midten, midtpunktet for adskillige profetiske linjer, idet han ved tro går ind i det Allerhelligste og modtager den forvandling, som fuldbyrdes ved synet af Kristus. Peter er på Forklarelsens Bjerg, hvor han skal forvandles til Kristi billede, mens Amerikas Forenede Stater danner dyrets billede.

„Brødre, vi må have mindre af selvet og mere af Gud. Han gør krav på menighedens kræfter; men i vid udstrækning optages vort folks evner af uværdige mål. Alt for megen tid vies til smålige forestillinger og krav. Gud ønsker, at vi skal stige op på bjerget, mere direkte ind i hans nærhed. Vi går en krise i møde, som mere end nogen tidligere tid siden verdens

begyndelse vil kræve den fulde hengivelse af enhver, som har nævnt Kristi navn. Guds værk kræver alt, hvad der er i os. Men vort folk vil aldrig bringe denne hengivelse, før deres hjerter bliver forandret. De trænger til omvendelse lige så meget som Peter gjorde. Når de således er blevet levendegjort, kan Kristus sige til dem: 'Styrk dine brødre,' 'Vogt mine får,' 'Vogt mine lam.'"

"Når guddommelig kraft forenes med menneskelig anstrengelse, vil værket brede sig som ild i stubben. Gud vil benytte redskaber, hvis oprindelse mennesket ikke vil være i stand til at skelne; engle vil udføre et arbejde, som mennesker kunne have haft den velsignelse at udføre, dersom de ikke havde forsømt at besvare Guds krav. Værket fremstilles nu for mennesket. Vil han påtage sig det? Der er i denne tid mange døre, der er slået op og står åbne for arbejderne. Vil de gå ind ad disse døre? Hvem er rede til på Mesterens bud at sige: 'Her er jeg, Herre, send mig'? Det makedonske råb kommer til os i hjerteskræende appeller fra alle verdensdele: 'Kom over og hjælp os.'" Review and Herald, 15. december 1885.

Vi skal komme til bjerget og omvendes, som Peter blev det, og når vi gør det, skal vi blive rensset, som Esajas blev det. Renselsen fremstilles som fuldbyrdet, når guddommelig kraft forenes med menneskelig bestræbelse. Det makedonske kald forekommer i den skjulte historie i vers fyrre.

"Tiden er kommet, da der må gøres beslutsomme anstrengelser i vore byer. Læs Lukas 21. Dette er budskabet for denne tid, og det er skrevet til denne endens generation. Vi må ikke lade noget træde imellem os og det arbejde, Gud har givet os at udføre. Særlige anstrengelser må gøres for at bringe sandheden frem for dem, der er i byerne.

„Lad ingen tid gå tabt med at sønderlemme andre. Al strid skal ophøre. Vi skal elske som brødre. Lad os gå op på bjerget med Gud, for at vi kan vende tilbage med genspejlingen af Guds herlighed over os. Det eneste sted, hvor vi kan opnå den, er på bjerget med Gud. Der er et arbejde, som må udføres, i studiet af Herrens ord, sådan som det er åbenbart i Hans lov. Der har været megen overfladisk læsning, men hvor megen virkelig granskning? Kristus levede blandt mennesker og prædikede netop forskrifterne i den lov i verden.“

„Værket vil snart blive forkortet i retfærdighed. Vi må blive mere vedholdende og mere inderlige i vore bestræbelser på at føre det frem til fuldendelse. Tiden er kommet, da vi ikke blot må være virksomme, men vi må samle denne virksomhed, så den får gennemslagskraft. Hvis vi tilbragte mere tid på bjerget med Gud, ville vort arbejde være mere virkningsfuldt.“

»Der må komme mere overbevisende kraft ind i vor forkyndelse. Åndens sværd må på ny hvæsses og udsendes med kraft. Skal vi tage fat på det som mænd, der har alle evigheds realiteter for sig? Vi ønsker, at Helligåndens kraft må gå frem og fuldende Guds værk på jorden.« Australian Union Conference Recorder, 1. oktober 1906.

Det er på bjerget, som også er Det Allerhelligste, at guddommeligheden forenes med vor menneskelighed, og Lukas 21 er budskabet til den sidste generation, som skal give den sidste advarsel til byerne. Advarslen til byerne er et værk, som engle vil fuldføre, dersom vi nægter at komme til bjerget og blive forvandlet til Hans billede. Værket er for byerne, for den sidste generation lever i en periode, hvor „tusinder af byer“ skal ødelægges. Den profetiske periode for

byernes ødelæggelse begynder med Nashvilles ildkugler, og advarselsværket begynder dér, og dette værk identificeres i Lukas 21. Gennem årene har vi gentagne gange påvist, at Lukas 21 er en advarsel om islam i det tredje ve.

I Lukas 21 skildrede Jesus historien, begyndende med forkastelsen af det gamle Israel som Guds udvalgte folk, videre frem til afslutningen på de mørke tidsaldre med den pavelige forfølgelse, og derpå ind i de tegn, som indledte Milleritternes historie. Milleritternes historie illustrerer de et hundrede og fireogfyrre tusinds historie.

Og de skal falde for sværdets æg og føres bort som fanger til alle folkeslag; og Jerusalem skal nedtrædes af hedningerne, indtil hedningernes tider er fuldbyrdet. Og der skal være tegn i solen og i månen og i stjernerne; og på jorden skal folkene være i angst og rådvildhed; havet og bølgerne bruser; menneskers hjerter skal svigte af frygt og af forventning om de ting, som kommer over jorden; thi himlenes kræfter skal rokkes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i en sky med kraft og megen herlighed. Lukas 21:24–27.

Johannes identificerer i Åbenbaringens ellefte kapitel, at de 1.260 år med paveligt herredømme profetisk blev givet „til hedningerne“, og Lukas angiver, at hedningernes tid i 1798 blev fuldendt. Derpå omtalte Kristus tegnene i solen, månen og stjernerne, som markerer milleritbevægelsen, og afsluttede med ordene: „Folkeslagenes angst i rådvildhed; havet og bølgerne bruser; mennesker segner af frygt og af forventning om de ting, som kommer over jorderige.“ „Folkeslagenes angst“ hos Lukas er „nationernes vrede“ i Åbenbaringen.

Og folkeslagene vrededes, og din vrede er kommet, og tiden for de døde, at de skal dømmes, og at du skal give løn til dine tjenere profeterne og til de hellige og dem, som frygter dit navn, både små og store, og at du skal ødelægge dem, som ødelægger jorden. Åbenbaringen 11,18.

Guds „vrede“ forekommer i de syv sidste plager og begynder, når Mikael står frem, og menneskets nådetid afsluttes. Nationernes vrede er en periode, der fører frem til nådetidens afslutning. Nationernes vrede begyndte den 11. september, da islams tredje ve ankom og således markerede sideregnens ankomst.

„Jeg så, at folkeslagenes vrede, Guds vrede og tiden til at dømme de døde var adskilte og særskilte, den ene følgende efter den anden; også at Mikael endnu ikke havde rejst sig, og at trængselstiden, sådan som der aldrig har været nogen, endnu ikke var begyndt. Folkeslagene bliver nu vrede, men når vor Ypperstepræst har fuldendt sit værk i helligdommen, vil Han rejse sig, iføre sig hævnens klæder, og derpå vil de syv sidste plager blive udgydt.“

"Jeg så, at de fire engle ville holde de fire vinde tilbage, indtil Jesu værk var fuldendt i helligdommen, og derefter vil de syv sidste plager komme." Early Writings, 36.

I den milleritiske historie blev nationernes vredesudbrud, eller som Lukas skriver, »folkenes angst«, fuldbyrdet ved islam.

"I 1838 blev Tyrkiet indviklet i krig med Egypten. Egypterne syntes at stå nær ved at omstyrte den tyrkiske magt. For at forhindre dette greb Europas fire stormagter, England, Rusland, Østrig og Preussen, ind for at opretholde den tyrkiske regering." Uriah Smith, Synopsis of

I 1838 rystede det såkaldte »østlige spørgsmål« nationerne, og det »østlige spørgsmål« var islam, den bibelske østvind. Den milleritiske historie så nationerne rystet af islam, og derpå kom Herren i skyerne til det Allerhelligste og fremstod således som et forbillede på, når Herren kommer i skyerne ved sit andet komme. Forud for hans komme i skyerne bringer islam nationerne i nød, og dette er det budskab, Peter får givet at forkynde for byerne forud for ødelæggelsen af »tusinder af byer«. Perioden med byernes ødelæggelse begynder med ildkuglerne over Nashville.

„O, at Guds folk havde en fornemmelse af den truende ødelæggelse af tusinder af byer, som nu næsten er overgivet til afgudsdyrkelse! Men mange af dem, som burde forkynde sandheden, anklager og fordømmer deres brødre. Når Guds omvendende kraft kommer over sindene, vil der ske en afgørende forandring. Mennesker vil ikke have nogen tilbøjelighed til at kritisere og rive ned. De vil ikke indtage en stilling, som hindrer lyset i at skinne for verden. Deres kritik, deres anklager, vil ophøre. Fjendens magter samler sig til kamp. Strengt konflikter ligger foran os. Slut jer sammen, mine brødre og søstre, slut jer sammen. Knyt jer til Kristus. ‘Sig ikke: Et forbund,... og frygt ikke, hvad de frygter, og bæv ikke. Hærskarers Herre, ham skal I holde hellig; lad ham være jeres frygt, og lad ham være jeres rædsel. Og han skal være en helligdom; men en anstødssten og en klippe til fald for begge Israels huse, en snare og en fælde for Jerusalems indbyggere. Og mange iblandt dem skal snuble og falde og sønderbrydes og blive fanget og taget.’“

„Verden er et teater. Skuespillerne, dens indbyggere, forbereder sig på at spille deres rolle i det sidste store drama. Gud tabes af syne. Hos menneskehedens store masser findes der ingen enhed, undtagen når mennesker sammensværges sig for at gennemføre deres selviske hensigter. Gud ser til. Hans hensigter med hensyn til sine oprørske undersåtter vil blive opfyldt. Verden er ikke blevet givet i menneskers hænder, skønt Gud tillader, at forvirringens og uordenens elementer for en tid får herredømmet. En magt nedefra virker for at fremkalde de sidste store scener i dramaet, — Satan, som kommer som Kristus og virker med al uretfærdighedens forførelse blandt dem, der binder sig sammen i hemmelige selskaber. De, som giver efter for tilbøjeligheden til sammenslutning, udfører fjendens planer. Årsagen vil blive fulgt af virkningen.“

„Overtrædelsen har næsten nået sin grænse. Forvirring fylder verden, og en stor rædsel vil snart komme over menneskene. Enden er meget nær. Vi, som kender sandheden, bør forberede os på det, som snart vil bryde ind over verden som en overvældende overraskelse.“ Review and Herald, 10. september 1903.

„Forvirringens og uordenens elementer“ bliver frembragt som frugten af det system, som Søster White identificerer som „højere uddannelse“, og som hun også identificerer som „lovløshedens hemmelighed“. Nashvilles Parthenon-tempel er symbolet på den falske uddannelse, der nu frembringer den „forvirring og uorden“, som „har herredømmet en tid“. Ildkuglerne over Nashville bringes af islam, og de repræsenterer Guds dom over „træet til kundskab om godt og ondt“. Når Nashville rammes, begynder den korte periode med forkyndelsen af midnatsråbet og fører frem til søndagsloven, hvor Esajas’ onde „sammensværgelse“ gør sin sidste bevægelse, idet verden tvinges

til at acceptere den ene verdensregering, som i Åbenbaringen tretten identificeres som dyrets billede. Esajas' identifikation af den onde sammensværgelse stemmer overens med beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde.

Sig ikke: »En sammensværgelse!« om alt det, som dette folk kalder en sammensværgelse; frygt ikke det, som de frygter, og vær ikke ræd. Hellig Herren, Hærskarers Herre, ham; lad ham være jeres frygt, og lad ham være jeres rædsel. Og han skal være en helligdom; men en anstødssten og en forargelsens klippe for begge Israels huse, en fælde og en snare for Jerusalems indbyggere. Og mange iblandt dem skal snuble og falde og sønderbrydes og blive fanget i snaren og tages til fange.

Bind vidnesbyrdet sammen, forsegl loven blandt mine disciple. Og jeg vil bide på Herren, som skjuler sit ansigt for Jakobs hus, og jeg vil håbe på ham. Se, jeg og de børn, som Herren har givet mig, er til tegn og til undere i Israel fra Hærskarers Herre, som bor på Zions bjerg. Og når de siger til jer: Søg dem, som har genfærdsånder, og sandsigerne, som piber og mumler – skal et folk ikke søge sin Gud? Skal man søge de døde for de levendes skyld? Til loven og til vidnesbyrdet! Hvis de ikke taler i overensstemmelse med dette ord, er det, fordi der ikke er noget lys i dem. Esajas 8:12–20.

Afsnittet fra Søster White angiver, at en periode med »forvirring og uorden« fører til, at »Satan kommer som Kristus«. Satan fremstår som en, der udgiver sig for Kristus, ved søndagsloven.

"Ved den forordning, som gennemtvinger pavemagtens institution i overtrædelse af Guds lov, vil vor nation fuldstændigt afskære sig fra retfærdigheden. Når protestantismen skal række sin hånd over kløften for at gribe den romerske magts hånd, når den skal række ud over afgrunden for at slutte hånd med spiritualismen, når vort land under indflydelsen af denne trefoldige forening skal forkaste ethvert princip i sin forfatning som en protestantisk og republikansk regering og skal træffe foranstaltning til udbredelsen af pavelige falskheder og vildfarelser, da kan vi vide, at tiden er kommet for Satans forunderlige virke, og at enden er nær." Testimonies, bind 5, 451.

Perioden med „forvirring og uorden“ indtræffer forud for søndagsloven. Lige før søndagsloven, i den periode, som er forbilledliggjort ved lejr mødet i Exeter og de ti dage i salen ovenpå før pinsedagen, skal de hundrede og fireogfyrre tusinde „trænge sammen, mine brødre og søstre, ... binde jer til Kristus“. Beseglingen finder sted før søndagsloven, og det er i denne historie, at det onde forbund begynder sit afsluttende værk med at oprette en én-verdensregering.

I beseglingens tid vil Kristus være en helligdom for de retfærdige, men en anstødssten for de ugudelige. Han vil være „en fælde og en snare for Jerusalems indbyggere“, som er de „mange“, der falder; men for de få, som bliver beseglet, vil „Han“ være deres „frygt“.

„Frygt“ for Gud er det, Eva manglede, og de, som frygter Gud, besidder en anden slags frygt end den frygt, der kommer over de mange, som snubler. De to slags frygt kendetegner dem, der består, og dem, der ikke består prøvelsesprocessen. De, som består, bliver beseglet; de, som ikke gør, fremstilles ved tallet fem, for de „skal snuble og falde og sønderbrydes og blive fanget i snaren og blive taget“. Beseglingstiden, som fremstilles som indtræffende før søndagsloven, når der er en

periode med forvirring og uorden, er den tid, da lignelsen om de ti jomfruer opfyldes.

De få, som bliver beseglet, i modsætning til de mange, som snubler, er dem, der „bier“ på Herren, og identificerer dermed de kloge jomfruer, som „biede“. Der findes også en helliget og en uhelliget profetisk venten inden for de to klasser af jomfruer, hvilket svarer til de to former for frygt.

”Mens brudgommen tøvede, blev de alle døsige og faldt i søvn.” Ved brudgommens tøven fremstilles den forløbne tid, da Herren blev forventet, skuffelsen og den tilsyneladende forsinkelse. I denne tid af usikkerhed begyndte de overfladiske og halvhjertedes interesse snart at vakle, og deres anstrengelser at slappes; men de, hvis tro byggede på et personligt kendskab til Bibelen, havde en klippe under deres fødder, som skuffelsens bølger ikke kunne skylle bort. ”De blev alle døsige og faldt i søvn;” den ene klasse i ligegyldighed og prisgivelse af deres tro, den anden klasse i tålmodig venten, indtil klarere lys måtte blive givet. Dog syntes de sidstnævnte i prøvelsens nat til en vis grad at miste deres nidkærhed og hengivenhed. De halvhjertede og overfladiske kunne ikke længere støtte sig til deres brødres tro. Enhver må stå eller falde for sig selv.” The Great Controversy, 395.

De, som venter på en helliget måde, skal være „tegn og undergørelser“, idet de ophøjes som et banner for verden ved søndagsloven, når spørgsmålet om kundskabens træ på godt og ondt repræsenterer kundskaben hos „dem, der har velkendte ånder, og hos troldmænd, som piber og mumler“, og den kundskab, der betegnes ved „loven og vidnesbyrdet“. Det er den samme prøve, som den var for Eva og Adam. Modtager vi en uddannelse, hvor sandhed er blandet og sammenføjet med vildfarelse, eller står vi på et „så siger Herren“, for hvis de ikke taler i overensstemmelse med dette Ord, er det, fordi der intet lys er i dem. Sand og falsk uddannelse er en hovedlinje af sandhed i den store strid mellem Kristus og Satan. Nashville er symbolet på oprør mod Guds Ord, lige så vist som Sodoma er et symbol på tøjlesløshed, og som New York er et symbol på De Forenede Staters økonomiske magt, og Pentagon er et symbol på dets militære styrke.

Peter står på tærsklen til Nashvilles ildkugler, i Panium og på bjerget, hvilket repræsenterer tempelprøven. Han erkender, at laodikeisk syvendedagsadventisme står over for at blive revset og gjort til skamme, når ildkuglerne falder, og at Nashville, De Forenede Stater og verden må advares. Islams budskab bekræfter budbærerne, ligesom ilden, der faldt på Karmel, bekræftede, at Elias var den sande profet. Alligevel er advarslen til Nashville ikke blot islam i det tredje ve, slet ikke hvilken type våben der anvendes i overraskelsesangrebet. Advarselsbudskabet må identificere, hvorfor islam får lov til at bringe dom, en dom, som indleder en periode, hvor tusinder af byer ødelægges. At identificere på forhånd, at islam ville frembringe et overraskelsesangreb mod Nashville, vil stadfæste budbærerne, men det er en ufuldstændig advarsel, hvis det er alt, hvad den gør.

Nashvilles ildkugler er en Guds dom, som indleder en kort periode, der ender ved søndagsloven, hvilken, ligesom ved periodens begyndelse, også er en Guds dom. Gud fortalte på forhånd Adam og Eva, hvad prøven var, og hvilke følgerne ville blive, dersom de ikke bestod prøven. Søster White påpeger vigtigheden af at kunne ræsonnere „fra årsag til virkning“, og Bibelen fastslår, at en „forbandelse“ uden en „årsag“ ikke vil komme.

Som fuglen ved sin omflakken, som svalen ved sin flugt, således kommer den grundløse forbandelse ikke. Ordsprogene 26:2.

Nashvilles ildkugler er „virkningen“ og den „forbandelse“, som kommer. Advarselsbudskabet må også omfatte „årsagen“. Profeten Jonas budskab var ikke blot en konstatering af ødelæggelse om fyrre dage, men det frembragte en vækkelse og en reformation fra kongen og ud gennem hele befolkningen. Det, som blev påpeget, fik kongen og hans folk til at vende om fra deres onde veje. Jonas havde fortalt dem om den kommende ødelæggelse, og han havde sagt dem, at den kom på grund af deres ugudelige og onde livsførelse.

For ordet kom til kongen i Nineve, og han rejste sig fra sin trone, lagde sin kappe fra sig, hyllede sig i sæk og satte sig i aske. Og han lod det udråbe og kundgøre i Nineve ved kongens og hans stormænds befaling således: Hverken mennesker eller dyr, hverken kvæg eller får, må smage noget; de må ikke græsse og ikke drikke vand. Men både mennesker og dyr skal være hyllet i sæk og råbe mægtigt til Gud; ja, de skal vende om, hver og en fra sin onde vej og fra den vold, som er i deres hænder. Jonas 3:6–8.

Islam er en basunmagt, og de syv basuner i Åbenbaringen otte til elleve, og også kapitel seksten, besidder specifikke profetiske kendetegn. De første fire basuner var domme over det kejserlige Rom for at have vedtaget den første søndagslov i 321. De næste to basuner var domme over det pavelige Rom for at have vedtaget en søndagslov i 538. De syv basuner i Åbenbaringen otte til elleve er forbilleder på de syv sidste plager i Åbenbaringen seksten, som er Guds dom over menneskeheden for håndhævelse af søndagen.

Advarselsbudskabet fra Nashville må identificere de fodtrin, der leder til en søndagslov, og ifølge det profetiske vidnesbyrd følger dommen og går ikke forud for årsagen. Dommen er virkningen af håndhævelsen af søndagen. De fem vidner om den skjulte historie i vers fyrre, som vi betragter, afgiver forskellige vidnesbyrd, men i modsætning til de menneskelige vidner smelter alle de profetiske linjer sammen. At identificere fodtrinene til den endelige søndagslov i De Forenede Stater fuldbyrdes, når Peter sammenføjer Donald Trumps vidnesbyrd for at forklare virkningen af ildkuglerne over Nashville.

Advarslen fra Nashville til verden er, at Gud på dette tidspunkt indleder sin endelige dom over mennesker og nationer. Derefter begynder en periode med byernes ødelæggelse og fører hurtigt frem til søndagsloven, hvor nationalt frafald efterfølges af national undergang. Satan træder da frem for at udgive sig for Kristus, og den onde sammensværgelse oprettes, idet de ti konger bliver enige om at give deres rige til røverne af dit folk, som stadfæster synet. Advarslen fra Nashville fremstilles ved den historie, der går forud for Nashville, sådan som den repræsenteres ved, at Donald Trump danner et billede af dyret. Budskabet om Trump er advarselsbasunen, som går forud for Nashvilles ildkugler.

Vi vil fortsætte med disse emner i den næste artikel.